

sláva třepotá na žerdi. Právě jsem si otevřel další pivo vylovené z napůl rozbředlého ledu ve vozíku, když vtom mi Anna vzala plechovku z ruky.

„Přibrzdi, brouku,“ řekla. „Hned jak ti dva odjedou domů, budeš potřebovat všechnu svou zdatnost.“

Hodinu nato Steve Wong a MDash odjeli; novopečený americký občan přitom zpíval „Kůň, co se nijak nejmenuje“ (od skupiny America). Jakmile Stevův vůz vyjel z příjezdové cesty, Anna mě vzala za ruku a odvedla dozadu na dvůr. Do měkké trávy položila polštáře, a tam jsme leželi, líbali jsme se, no a potom, vždyť mi rozumíte, jsem vystavil zkoušce svou zdatnost.

4. DEN

Anna běhá, kdykoliv může vměstnat několik mil do čtyřiceti minut, a tenhle zvyk hodlala vnutit i mně. Zavedla mě na jednu ze svých tras, do kopce po pěšině, která obtáčí Vista Point, a zase zpátky. A řekla mi, ať vyrazím. Ona že prosvíští přede mě a setkáme se, až poběží zpátky dolů; věděla, že jí v žádném případě nebudu stačit.

Já se oddávám cvičení, jenom když se mi chce. Občas si zajedu na svém starém třírychlostním kole do kavárny Starbucks, nebo si zahraju několik kol frisbee golfu (svého času jsem dokonce hrával ligu). Toho rána jsem supěl po špinavé cestě do kopce, Anna byla tak daleko vepředu, že jsem ji neviděl, a rozšlapával jsem si své nové tretry (poznámka jen pro mě: koupit si o půl čísla větší). Celým tělem mi proudila krev nahoru a dolů

jako zběsilá – až dosud jsem takový pocit neznal – takže jsem měl ramena i krk napjaté a v hlavě mi dunělo. Když se Anna přihnala dolů z Vista Point, zatleskala mi.

„Jsi pašák!“ křikla, když mě míjela. „Napoprvé je to dobré!“ Otočil jsem se a běžel za ní. „Mám lýtka v jednom ohni!“

„To se zpěčují,“ křikla na mě přes rameno. „Časem se poddají!“

Zatímco jsem byl ve sprše, Anna mi přerovnála kuchyň. Měla za to, že mám hrnce a pokličky v nesprávných policích. A proč mám zásuvku s příbory tak daleko od myčky? Neuměl jsem jí odpovědět. „Pojď, půjdeme. Na první hodinu potápění nesmíme přijít pozdě.“

Ve škole potápění s dýchacím přístrojem to páchlo neoprenovými obleky a v bazénu chlórovanou vodou. Vyplnili jsme přihlášky, dostali jsme příručky, které jsme si měli prostudovat, a rozvrh hodin naší třídy, a mohli jsme si zvolit datum zkoušky na otevřeném moři. Anna se rozhodla pro neděli za čtyři týdny a na místě nám rezervovala kóje na lodi.

Šli jsme do restaurace Viva Verde Salad na salátový oběd; sestával ze salátů se salátem jako přílohou, a po něm jsem chtěl jet domů a dát si dvacet. Jenže Anna přišla s tím, že potřebuje u sebe v domě přemístit nějaké věci, udělat nepříjemnou práci, kterou už dlouho odkládá. Byla to stěží pravda, spíš lež. Ve skutečnosti chtěla, abych jí pomohl znovu vytapetovat předsíň a pracovnu, takže jsem jí musel přestěhovat počítač, tiskárnu, skenery a grafická zařízení a potom celé odpoledne plnit její příkazy.

Ten večer jsem se nedostal domů. Navečeřeli jsme se u ní – vegetariánské lasagně se zeleninou jako přílohou – a na Netflixu